

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.933 van 22 januari 2015
in de zaak A. 207.321/XIV-34.712**

In zake : Nina STEYLAERTS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kathleen Van Doorselaere
 kantoor houdend te 9240 Zele
 Veldeken 166
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Justitie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bernard Derveaux
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Verenigingstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 december 2012, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 11 september 2012
waarbij de uitlevering van verzoekster aan de regering van Oekraïne wordt
toegestaan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 223.030 van 27 maart 2013 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoekster heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de
rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 november 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom De Sutter, die *loco* advocaat Kathleen Van Doorselaere verschijnt voor verzoekster, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een brief van 10 juni 2011 vraagt het ministerie van Justitie van Oekraïne de uitlevering van verzoekster, van Oekraïense nationaliteit, wegens feiten die naar Oekraïens recht omschreven zijn als “illegale handel in verdovende middelen en psychotrope [stoffen] over de grenzen van Oekraïne heen en deze verbergen voor douanecontrole, in vereniging en na voorafgaande afspraken”.

De raadkamer van de correctionele rechtbank te Dendermonde verklaart op 22 november 2011 het Oekraïense aanhoudingsbevel tegen verzoekster uitvoerbaar. Op 7 juni 2012 bevestigt de kamer van inbeschuldigingstelling te Gent deze beschikking van de raadkamer. Verder brengt de kamer van inbeschuldigingstelling op 2 augustus 2012 een gunstig advies uit over de uitlevering van verzoekster.

Op 11 september 2012 staat de minister van Justitie de uitlevering van verzoekster aan de regering van Oekraïne toe wegens de feiten op grond waarvan de uitlevering wordt gevraagd. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Zij licht dit als volgt toe:

“Overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dienen deze overwegingen afdoende te zijn.

De motivering dient juist te zijn (R.v.St. Gendarmerie, nr. 54.043, 28 juni 1995) en te steunen op het dossier (R.v.St., nr. 48.826, 31 augustus 1994; R.v.St., nr. 50.351, 23 november 1994).

De feitelijke overwegingen die worden vermeld in het uitleveringsbesluit zijn echter niet juist. Zo verwijst het uitleveringsbesluit naar een aanhoudingsbevel dd. 08.04.2011 van de rechtbank van het district Solomianskii, Kiev [...]. Uit het gerechtelijk dossier blijkt nergens dat er op deze datum een aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd door deze rechtbank.

Tevens stelt het uitleveringsbesluit dat dit aanhoudingsbevel dd. 08.04.2011 zou zijn uitgevaardigd omdat verzoekster 7 capsules methadon, 40 & 20 tabletten Bromazepam EG, 2 tabletten Flunitrozepam en 5 tabletten methadon zou hebben opgestuurd naar Oekraïne [...].

Deze feitelijke overwegingen zijn in tegenspraak met de inhoud van het gerechtelijk dossier.

In het gerechtelijk dossier is er enkel sprake van een aanhoudingsbevel van de rechtbank van het district Solomianskii, Kiev dd. 27.05.2011, dat werd uitgevaardigd voor het versturen van 12 capsules methadon, 52 capsules Bromazepam en 2 capsules Flunitrazepam.

‘Uiteraard moeten de feiten waarop het bestuur zijn beslissing steunt met de werkelijkheid overeenstemmen: de overheid mag zich niet op onjuiste of onbestaande feiten baseren.’ (R.v.St., Gendarmerie, nr. 54.043, 28 juni 1995)

De feitelijke overwegingen waarop het uitleveringsbesluit zich baseert zijn aldus tegenstrijdig en onjuist en leiden tot een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Het uitleveringsbesluit werd aldus niet op afdoende wijze gemotiveerd. Deze niet-afdoende motivering staat gelijk aan een gebrek aan motivering zodat het uitleveringsbesluit dan ook dient vernietigd te worden.

De motivering moet opgevat worden als een resultaats- en niet als een inspanningsverbintenis. (zie P. Van Orshoven, ‘De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen’, R.W. 1991-92, 491.)

Het eerste middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat twee foutieve feiten worden weergegeven die absoluut niet als een materiële vergissing kunnen worden beschouwd. Zowel het aanhoudingsbevel als de juiste weergave van de hoeveelheid en het soort product zijn van essentieel belang voor deze uitleveringsprocedure vermits beide elementen de grondslag van het dossier vormen. De weergave van deze totaal verkeerde feiten duidt volgens verzoekster op een gebrek aan een grondige en nauwkeurige studie van het dossier door de behandelende overheid, hetgeen een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur vormt.

Beoordeling

6. Verzoekster merkt terecht op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een aanhoudingsbevel van de rechtbank van het district Solomianskii, Kiev, van 8 april 2011 omdat verzoekster per post 7 capsules methadon, 40 en 20 tabletten Bromazepam EG, 2 tabletten Flunitrozepam en 5 tabletten methadon naar Oekraïne had gestuurd, terwijl in het gerechtelijk dossier enkel sprake is van een aanhoudingsbevel van die rechtbank van 27 mei 2011, dat werd uitgevaardigd voor het versturen van 12 capsules methadon, 52 capsules Bromazepam en 2 capsules Flunitrazepam.

Tussen deze twee vermeldingen bestaat inderdaad een verschil qua datum en qua hoeveelheden van de onder de drugswetgeving vallende producten. Er bestaat echter geen betwisting over dat de rechtbank van het district Solomianskii, Kiev een aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd wegens door verzoekster in november 2010 gepleegde feiten die naar Oekraïens recht zijn omschreven als “illegale handel in verdovende middelen en psychotrope [stoffen] over de grenzen van Oekraïne heen en deze verbergen voor douanecontrole, in vereniging en na voorafgaande afspraken”. Hieruit blijkt dat het eenvoudigweg opsturen van deze producten, ongeacht de hoeveelheid, de frequentie enz., strafbaar is in Oekraïne en derhalve tot uitlevering kan leiden. Het minieme verschil in de vermelding van de hoeveelheden van de onder de drugswetgeving vallende producten, heeft de bestreden beslissing geenszins beïnvloed, noch de draagkracht van de motieven aangetast. Om die reden kan het eerste middel niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel. Zij licht dit als volgt toe:

“De uitlevering van verzoekster aan Oekraïne zou ernstige schendingen van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM inhouden.

Oekraïne is geen lid van de Europese Unie en is gekend voor de talrijke schendingen van de mensenrechten.

Uit de landeninformatie betreffende Oekraïne blijkt duidelijk dat gevangenen in mensonterende omstandigheden worden behandeld. Uiterst besmettelijke en dodelijke ziektes zoals TBC en HIV tieren welig in de gevangenissen en worden niet behandeld. Vele gevangenen sterven dan ook bij gebrek aan tijdige en gepaste medische hulp. Het aantal HIV-besmettingen in de gevangenissen van Oekraïne steeg in 2010 tot 1.000 gevallen [...].

Gevangenen worden door het gevangenispersoneel vaak mishandeld. Ook de politie maakt zich schuldig aan het mishandelen en folteren van gevangenen. In 2010 werden er nog een aantal politieagenten gearresteerd voor zware foltering van gevangenen. Het aantal doden en in het bijzonder het aantal gevangenen dat

zelfmoord pleegt in de gevangenissen van Oekraïne ligt zeer hoog: in 2009 waren er 761 doden en 44 zelfmoorden. De gevangenissen hebben ook te kampen met extreme overbevolking [...].

Verzoekster kampt met ernstige psychische problemen en zelfmoordneigingen ten gevolge van trauma's opgelopen in het verleden [...]. Verzoekster werd diverse malen verkracht en heeft ten gevolge van ernstige gewelddaden gepaard gaande met de verkrachtingen bijna het leven gelaten.

Zij heeft gespecialiseerde medische hulp nodig, die haar in Oekraïne niet zal worden geboden. Bovendien heeft zij recent ontdekt dat zij besmet is met Hepatitis en mogelijks ook drager is van het HIV-virus.

Wanneer verzoekster zou worden uitgeleverd, is er grote kans dat zij het niet overleeft.

Een uitlevering van verzoekster zou met absolute zekerheid leiden tot een schending van het verbod van foltering van artikel 3 EVRM. Bovendien is de houding van Oekraïne tegenover de essentiële mensenrechten onverenigbaar met artikel 2bis, tweede lid van de Uitleveringswet van 15 maart 1874, dat stelt dat uitlevering niet kan worden toegestaan wanneer er ernstige risico's bestaan dat de persoon, indien hij wordt uitgeleverd, in de verzoekende staat wordt onderworpen aan een flagrante rechtsweigering of aan foltering of onmenselijke en onterende behandeling.

Zoals blijkt uit de talrijke schendingen van de mensenrechten die hierboven werden aangehaald en waarvan verzoekster stukken voorlegt, is Oekraïne een land waar men de mensenrechten nog steeds niet respecteert.

Er kan geen enkele garantie worden gegeven dat Oekraïne de mensenrechten in het geval van verzoekster wel zal respecteren.

Zo biedt Oekraïne niet de nodige garanties dat verzoekster een eerlijke proces zal krijgen (artikel 6 EVRM) en op een menselijke manier zal worden behandeld, zonder vernederingen of folteringen (artikel 3 EVRM).

Daarnaast is verzoekster sinds 1998 gehuwd met een Belg waarvan zij momenteel feitelijk gescheiden leeft, omwille van de zware psychische problemen van verzoekster die het samenleven ernstig hebben bemoeilijkt.

Een uitlevering is strijdig met artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven).

Door verzoekster uit te leveren aan Oekraïne, wordt zij gescheiden van haar echtgenoot die in België woont. Er is immers nog steeds een hechte gezinsband met haar echtgenoot, ondanks de tijdelijke feitelijke scheiding, die te wijten is aan de ernstige psychische problemen van verzoekster. Een uitlevering van verzoekster is dan ook een schending van artikel 8 EVRM (zie bv. Hof Mensenrechten, Abdellah Berrehab vs. Netherlands, arrest van 21 juni 1988, Publ. Hof Serie A, Vol. 138, § 21; Hof Mensenrechten, Boughanemi v. France, arrest van 24 april 1996, Recueil/Reports, 1996, I, § 35; Hof Mensenrechten, GUI v. Switzerland, arrest van 19 februari 1996, Recueil/Reports, 1996, I, § 32).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld (L.P. Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981, 87)

De beslissing tot uitlevering is kennelijk onredelijk gelet op de gegevens van het dossier en de talrijke schendingen van de mensenrechten in Oekraïne.

Verzoekster kampt met ernstige psychische problemen en zelfmoordneigingen ten gevolge van trauma's opgelopen in het verleden. Verzoekster werd diverse malen verkracht en heeft ten gevolge van ernstige gewelddaden gepaard gaande met de verkrachtingen bijna het leven gelaten.

Zij heeft gespecialiseerde medische hulp nodig, die haar in Oekraïne niet zal worden geboden [...]. Bovendien heeft zij recent ontdekt dat zij besmet is met Hepatitis en mogelijks ook drager is van het HIV-virus.
Het uitleveringsbesluit dient dan ook vernietigd te worden.
Het tweede middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

8. In de memorie van wederantwoord voegt verzoekster toe dat noch haar raadsman noch haar naasten enig nieuws van verzoekster hebben ontvangen sinds haar uitlevering en dat er dus geen informatie over haar gezondheidstoestand is. Er is ook geen mogelijkheid om verzoekster te bereiken. Het feit dat verzoekster iedere mogelijkheid wordt ontzegd om contact op te nemen met haar naasten, doet het ergste vermoeden en vormt op zich al een schending van artikel 8 van het EVRM.

Beoordeling

9. Waar verzoekster stelt dat Oekraïne geen lid van de Europese Unie is, dient te worden opgemerkt dat Oekraïne wel lid is van de Raad van Europa en het EVRM heeft ondertekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft herhaaldelijk bevestigd dat de uitlevering naar een daartoe verzoekende staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren, en dus de uitleverende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de verzoekende staat een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie onder meer EHRM 7 juli 1989 Soering/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askolov/Turkije; EHRM 27 februari 2014, Zarmayev/België). Om het bestaan van dergelijk gevaar voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te onderzoeken, moet volgens het EHRM rekening worden gehouden met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene. Het EHRM hecht wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, vaak belang aan informatie

vervat in recente verslagen, afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International en regeringsbronnen. Wanneer de beschikbare bronnen enkel op de algemene situatie betrekking hebben, moeten de specifieke beweringen van de betrokkene door andere elementen worden bevestigd. Het komt in principe de betrokkene toe om de nodige elementen bij te brengen ter staving van het voorgehouden werkelijk risico op een gevaar voor behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster brengt een aantal stukken bij waarmee zij een schending van artikel 3 van het EVRM tracht aan te tonen. Die stukken zijn onder meer afkomstig van de “Kharkiv Human Rights Protection Group”, van het “Ukrainian Congress Committee of America” en van de website www.kyivpost.com. Het gaat niet om onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. In de mate dat in de voornoemde stukken naar standpunten van andere organisaties wordt verwezen, gaat het slechts om secundaire bronnen. Ook de website www.rferl.org lijkt geen betrekking te hebben op een gekende onafhankelijke internationale organisatie voor de verdediging van de rechten van de mens. Bovendien wordt in het stuk afkomstig van die website net vermeld dat Oekraïne een aantal politieagenten heeft aangehouden op grond van voorgehouden foltering van gedetineerden. Verzoekster legt derhalve geen enkel betrouwbaar stuk voor waaruit blijkt dat zij het risico liep in een overvolle gevangenis te worden onderworpen aan folteringen of vernederende behandelingen.

Wat verzoeksters medische toestand betreft, is in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling te Gent van 7 juni 2012, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, overwogen dat verzoekster met niets enigszins aannemelijk maakt dat zij bij uitlevering aan Oekraïne de nodige medische verzorging niet zal (kunnen) krijgen, doch dat Oekraïne blijkens de stukken expliciet garandeert dat verzoekster de betrokken medische verzorging zal kunnen krijgen binnen de penitentiare inrichting en daarbuiten, indien dit effectief

nodig zou zijn. Er wordt ook overwogen dat uit verzoeksters medische stukken niet kan worden afgeleid dat zij bij uitlevering een reëel en acuut risico zou lopen om onder pijnlijke omstandigheden te sterven, noch dat haar gestabiliseerde gezondheidstoestand bij uitlevering aan Oekraïne aan een onmenselijke en ontierende behandeling zou worden blootgesteld door gebrek aan adequate psychiatrische, medische verzorging en verzorgingsmateriaal. Verzoekster toont derhalve niet aan dat haar de nodige medische verzorging zal worden ontzegd, ook niet in geval van besmetting, waarvan zij trouwens geen bewijs voorlegt.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk en het tweede middel is in die mate ongegrond.

10. Met de eenvoudige bewering dat Oekraïne niet de nodige garanties biedt dat zij een eerlijk proces zal krijgen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een door haar voorgehouden “flagrante” schending van artikel 6 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie EHRM 27 februari 2014, Zarmayev/België). Zij ontkracht daarmee niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen gegronde redenen zijn om aan te nemen dat zij een ernstig risico zou lopen op een schending van artikel 6 EVRM. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

11. Waar verzoekster “een hechte gezinsband [...] met haar echtgenoot” aanhaalt om tot een schending van artikel 8 van het EVRM te besluiten, dient te worden vastgesteld dat zij, zoals zij zelf aangeeft, op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds feitelijk gescheiden leefde van haar echtgenoot. Bij gebrek aan een gezinsleven maakt zij derhalve geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Het tweede middel is ook in die mate ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoekster werpt in een derde middel de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij licht dit als volgt toe:

“Daarnaast is er tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Minister heeft er zich bij het nemen van de bestreden beslissing toe beperkt bepaalde argumentatie van de K.I. te Gent over te nemen, zonder zelf voldoende het dossier te hebben onderzocht:

‘Overwegende dat de Kamer van Inbeschuldigingstelling zowel in haar arrest waarmee de exequaturbeschikking werd bevestigd als in het latere advies ‘op grond van de overwegingen uiteengezet in het hier vorenstaande schriftelijke advies van mevrouw de procureur-generaal, die het Hof tot de zijnde maakt’ de hierboven weergegeven argumenten heeft verworpen’.

Het uitleveringsbesluit dient dan ook vernietigd te worden.

Het derde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

13. In de memorie van wederantwoord voegt verzoekster toe dat de motivering van de bestreden beslissing er *in se* op neerkomt dat haar argumenten worden verworpen omdat de kamer van inbeschuldigingstelling ze heeft verworpen. Uit niets blijkt dat de verwerende partij verzoeksters argumenten heeft onderzocht.

Beoordeling

14. Door zich aan te sluiten bij de motieven van de arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling te Gent van 7 juni en 2 augustus 2012, neemt de minister van Justitie deze motieven over en maakt zij ze aldus tot de hare. Uit het feit dat de minister zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op het advies van de kamer van inbeschuldigingstelling, blijkt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster geeft niet aan welke elementen van het dossier ten onrechte niet in die arresten aan bod zouden zijn gekomen of niet door de minister zouden zijn onderzocht. Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoekster werpt in een vierde middel de schending op van het Europees Verdrag betreffende de Uitlevering van 13 december 1957, ondertekend op 29 mei 1997, en meer bepaald van de wederkerigheidsvereiste. Zij licht dit als volgt toe:

“De uitlevering is, gelet op het ingrijpende karakter, aan zeer strenge voorwaarden onderworpen.

Een belangrijke voorwaarde is dat er een verdrag moet zijn, gesloten op basis van wederkerigheid.

Met wederkerigheid wordt bedoeld dat de uitlevering slechts kan worden toegestaan indien de aangezochte staat, in gelijkaardige omstandigheden, eveneens de uitlevering zou toestaan (C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Antwerpen, Maklu, 2009, 1124).

Oekraïne heeft het Europees Verdrag betreffende Uitlevering van 13 december 1957 ondertekend op 29 mei 1997 en geratificeerd op 11 maart 1998.

Belangrijk is het voorbehoud dat Oekraïne heeft gemaakt op 11 maart 1998:

"Ukraine reserves the right to refuse extradition if the person whose extradition is requested cannot, on account of his/her state of health, be extradited without damage to his/her health."

Vrije vertaling:

"Oekraïne behoudt zich het recht voor om uitlevering te weigeren indien de persoon waarvan om de uitlevering is verzocht, vanwege zijn/haar gezondheidstoestand niet kan worden uitgeleverd zonder schade toe te brengen aan zijn/haar gezondheid."

Dit betekent dat wanneer België Oekraïne om de uitlevering van een persoon vraagt, die omwille van zijn gezondheidstoestand niet kan worden uitgeleverd aan België zonder schade toe te brengen aan zijn gezondheid, de uitlevering niet zal worden toegestaan door Oekraïne.

In tegenstelling tot Oekraïne heeft België geen dergelijk voorbehoud gemaakt.

De wederkerigheidsvereiste, een essentiële vereiste voor uitlevering, is niet voldaan.

De bestreden beslissing is aldus nietig.

Het vierde middel is aldus ernstig en gegrond.”

16. In de memorie van wederantwoord voegt verzoekster toe dat zeker wanneer België een dergelijk voorbehoud heeft gemaakt, er sprake is van een schending van het wederkerigheidsbeginsel.

Beoordeling

17. Zoals verzoekster aanvoert, heeft Oekraïne een voorbehoud gemaakt om de uitlevering te weigeren indien de persoon waarvan om de uitlevering is verzocht, vanwege zijn of haar gezondheidstoestand niet kan worden uitgeleverd.

Verzoekster meent ten onrechte dat België dergelijk voorbehoud niet heeft gemaakt. Uit een brief van de minister van Buitenlandse Zaken van 3 juni 1997 aan de secretaris-generaal van de Raad van Europa blijkt dat België bij de neerlegging van de bekrachtigingsakte van het Europees Uitleveringsverdrag het volgend voorbehoud heeft gemaakt:

“De uitlevering wordt niet toegestaan wanneer de overdracht uitzonderlijk ernstige gevolgen kan hebben voor de betrokken persoon, met name omwille van zijn leeftijd of gezondheidstoestand.”

Bijgevolg is er geen sprake van een schending van het wederkerigheidsbeginsel. Uit de behandeling van het tweede middel blijkt bovendien dat bij het nemen van de bestreden beslissing terdege is ingegaan op verzoeksters medische toestand. Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques